

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Resurrectio Jesu Christi est eximia reparatio honoris omnium
ignominiarum, quas perpeusus est in monte Calvariæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

cuturum ipsum, referendo illum in album falsorum Deorum; sed reverà maxima hæc omnium, quã afficere ipsum poterat, fuisset injuria.

Cur JESUS
Christus non
lucet Diis an-
numerari.

JESUS Christus venerat in hunc mundum, ut falsos omnes extirparet Deos, & non ut ipsorum aggregaretur cœtui; non recipiebat Divinitatem suam ab hominibus, sed homines credentes in se reddere volebat participes magnificentiarum Deitatis suæ; non opus sibi erat potestatibus sæculi, nec Senatûs Romani, nec Imperatorum, ut ostenderet se solum verum Deum in universo

orbe, sed potiùs volebat omnes humanas contra se extimulari potestates, ut sibi hanc disceptarent gloriam. Franget is omnes ipsarum adnitus, hõsque omnes unicã suã evincet Cruce; & tandem comparabit is solus sibi met ipsi magnificum triumphum de mundo & inferno, de morte & peccato, & de omnibus gloriæ suæ inimicis, per gloriosam resurrectionem suam. O quã solidum solatium! quanta gaudii abundantia pro omnibus animabus amantibus JESUM Christum, aspicere ipsum in hoc statu.

ARGUMENTUM.

Resurrectio JESU Christi est eximia reparatio honoris omnium ignominiarum, quas perpessus est in monte Calvarie.

ARTICULUS III.

NON immeritò in admirationem rapit omnes, manifesta inhibitio facta à JESU Christo omnibus Apostolis suis, ne dicerent cuiquam se esse Messiam; annotata est hæc verbis expressis in decimo sexto capite Evangelii S. Matthæi: *Præcepit JESUS Christus discipulis suis, ut nemini dicerent, quia esset Christus.* Et quod magis stuporem ciet, est, quòd illicò declaret illis dolores & ignominias passionis suæ, quòd eundem sibi sit in Jerusalem, ad tolerandum

Matth. 16.

JESUS Christus
prohibet pu-
blicari suam
Divinitatem,
& publicat su-
as ignomi-
nias.

ibi crudeles persecutiones à Scribis & Pontificibus, quòdque tandem occidendus sit, & tertio die resurrecturus à mortuis. Quid sibi innuit hæc inhibitio, ne suam evulgent gloriam, hæcque informatio de cruciatibus passionis suæ, eodem illis facta tempore? ut quid silentium injungit Apostolis suis circa ea, quæ suam concernunt Personam? nonnè eo venerat fine, ut manifestum se faceret mundo? nonnè eo nomine suos elegerat Apostolos,

stolos, ut nominis sui gloriam per universum annuntiarent orbem? quare ergo præcipiebat, ut nemini id dicerent, quoad ipsorum animum opprobriorum & ignominiarum suarum repleverat idæis?

Origenes
tract. I. in
Matth.

Non oportet
publicare
mortem Jesu
Christi, abs
eo, quod pu-
blicetur ip-
sius resurrec-
tio.

Origenes respondet ad hoc, quod non oportuerit separare gloriam Divinitatis suæ ab ignominia suæ mortis, eoque agnosci voluerit ab hominibus eodem tempore tum pro Deo, tum pro Redemptore suo; sicut non oportebat etiam separare publicationem mortis suæ, ab illa suæ Divinitatis, eoque agnosci voluerit ab hominibus pro Redemptore suo, abs eo, quod agnosceretur ab ipsis quoque pro Deo suo. *Inutile est enim ipsum quidem predicare Deum, Crucem autem ejus tollere.* Sed quid proderat Apostolis publicare ignominias mortis ejus, quibus despicabilis reddebatur, nisi quantocyus declararent quoque resurrectionis ipsius gloriam, quæ reddebatur dignus adoratione? excellentia fidei Christianæ non est, credere, quod Jesus Christus sit mortuus; sed credere, quod sit resuscitatus. Siquidem Judæus bene novit, ipsum esse mortuum, eoque laverit manus suas in sanguine ipsius, & tempore passionis ejus clamaverit: Sanguis ejus super nos, & super filios nostros. Voluit maledictionem, & non elon-

gabitur ab eo: ad hunc enim usque diem odium adversus Jesum Christum tam ingens est in corde omnium Judæorum, filiorumque suorum, ut pronuntiato solum ipsius nomine, dirumpat corda eorum.

Paganus probe novit, Jesum Christum esse mortuum, & objicit nobis velut crimen, vel arguit nos velut de stultitia, quod adoremus velut Deum immortalem, hominem suffixum in Cruce. Quæ igitur est gloria Christiani, quæ defendatur contra animadversiones Paganorum, & quæ excellentia ipsius fidei, quæ confundantur Judæi? est credere, quod Jesus Christus resuscitatus sit à mortuis, & sperare resuscitari tandem ad vitam æternam & beatam per potentiam Jesu Christi. Ne glories amplius Judææ, quod occideris ipsum, sed confundere, quod ipse resumpserit vitam. Ne contemnas nos ultra ô Paganè, quod adoremus Deum mortuum, sed invide felicitati nostræ, quod Deum habeamus immortalem, qui traxerit semetipsum Cunctipotentia suâ è manibus mortis. Ecce tibi, quid triumphare faciat gloriam fidei Christianæ in orbe universo.

Excellentia fidei Christianæ non est credere mortem, sed credere resurrectionem Jesu Christi.

Sanctus Athanasius, describens admirabilem vitam magni sancti Antonii, qui solitudinis censebatur prodigium, refert disceptationem

cap. 46.

Pulchra dis-
putatio sancti
Antonii Ere-
mitæ contra
Philosophos
paganos,

nem, quamdam, quam aliquan-
do habuit cum quibusdam Phi-
losophis paganis, qui venerant
in desertum, ut confunderent ip-
sum, sed quos ipse totos remitte-
bat confusos. Nonne pudet te,
dicebant hi ipsi, pauper & sim-
plex homo, quod adores velut
Deum, hominem, quem univer-
sus orbis novit esse mortuum
infami supplicio crucis? & ipse
deplorans in corde suo eorum,
qui se tam prudentes, tamque il-
luminatos credebant, cœcitatem,
respondit illis: quid dicendum
vobis occurrit, quod innocentia
Jesu Christi passa fuerit persecu-
tionem, quodque patienter is
toleraverit illatam vi quâdam
sibi injustitiam? an pudor est,
pati persecutiones, easque suffer-
re usque ad mortem pro defen-
sione veritatis? nonne ipsimet
affirmatis, quod gloria virtutis
plurimum heroicæ sit contem-
nere mortem, quæ terrore per-
cellit generosissimos quosque,
seque cunctis suppliciis demon-
strare superiorem? nonne in hoc
potius vos collocatis magnani-
mitatem heroum vestrorum?
& nonne dicitis, hanc esse forti-
tudinem, quæ laudes mereatur
ac venerationem cunctorum ho-
minum? cur ergo me pudeat,
quod velut Deum adorem illum,
qui divinam hanc ostendit virtu-
tem, præcipue cum credam, ip-
sum mortuum esse amore mei!

Sed vos nonne suffundi oportet pudore, quod adoretis De-
os, qui vitam duxerunt infamem,
quique aliâ non sunt celebres
gloriâ, nisi suorum magnitudi-
ne criminum? aliquem Jovem
adulterum & incestuosum, ali-
quem Mercurium furem & men-
dacem, aliquem Martem sangui-
narium & crudelem, aliquam
Venerem omnium spurcitiarum
& turpitudinum generibus pro-
stitutam? Itane, puniretis ejus-
modi crimina in hominibus, si
ea committerent, & adoratis il-
la in Diis vestris? ubi est igitur
illa, quam arrogatis vobis, sapi-
entia, ô Philosophi? vel potius,
quanta est igitur vestræ enormi-
tas stoliditatis!

Verum confundam vos aliâ Efficax dis-
curfus contra
Paganos.
adhuc ratione per crucem ipsam,
& ignominiosam mortem Dei
quem adoro. Dicite mihi, an
creditis omnia illa, quæ exarata
sunt in libris Christianorum, es-
se vera? vel an an creditis, om-
nia illa, quæ continent, esse fal-
sa, nihilque contineri in iis, nisi
fabulas? si putatis nihil ibi ve-
rum esse, eccur creditis, quod ex-
titerit aliquando Jesus Christus?
quare loquimini de cruce & op-
probriis mortis ejus? creditote
hæc omnia ergo esse somnia.
Vel si putatis ipsam esse histo-
riam veram, eccur non adhibe-
tis illi fidem, quando recenset
vobis, hunc hominem duxisse
vitam

vitam tam sanctam, ut maximos suos provocaverit inimicos, quatenus de minimo sese arguerent peccato; quod tradiderit doctrinam tam puram, tamque sublimem, condiderit legem adeo perfectam, manifestaverit arcana cœli tam profunda, ut in admirationem rapiant maxima quæque ingenia illorum consideratione occupata?

Eccur non observatis in historia vitæ ipsius, quod sanaverit leprosos, illuminaverit cæcos, cœxerit claudos; liberaverit à dæmonibus obsessos, dederit vitam tot mortuis in conspectu inimicorum suorum, qui rigorisissimo adhibito examine annullare haud potuerunt tantorum veritatem miraculorum. Et si veritas passionis & mortis ejus vos offendit, quamvis mortuus sit pro defensione veritatis & justitiæ, & ipsemet iudex, qui condemnavit eum, clarâ attestetur voce, se non nisi innocentiam invenire in illo: eccur non afficit nec allicit vos Majestas Omnipotentis ejus, dum in eodem loco legitis, quod resuscitaverit semetipsum propria virtute die tertio? si stultitia est adorare ejusmodi Deum, meâ gloriâ stultitiâ, & publicè profiteor, præferre me illam omni sapientiæ mundanæ.

Eodem argumento sancta Margarita, illustris hæc Virgo Antiochena obfirmavit os Præsidi

Olybrio, quando interrogavit ipsam de professione sua. Christiana sum, dicit illi, magno animi fervore. Vah! exprobravit hic illi totus exasperatus responso ejus: non pudet te dicere, quod Christiana sis? an adhuc tam stolidam es, ut Deum reputes hominem, quem justitia condemnavit ad mortem crucis duos inter latrones, velut insignem quemdam facinorosum? sancta Virgo respondit ipsi divina cum sapientia: unde nôsti, quod Jesus Christus, quem adoro ceu Deum meum, affixus fuerit in cruce? novi id, dicit ille, ex propriis libris vestris, legi illud in ipsa doctrina Christianorum.

Verum est, respondit ipsa; sed debebas etiam legisse in iisdem libris, quod resurrexerit tertio die à mortuis, quodque post exactam vitam prorsus divinam in terris, post ostensam tum per exempla, tum per verba sua hominibus viam in cœlum, post exantlatam vitam suam & effusum sanguinem suum, ut illis acquireret vitam æternam, & tandem post repletam magno miraculorum suorum rumore universam Judæam, visibiliter ascenderit in cœlos, ubi refulgens gloriâ regnat ad dexteram Patris sui; iidem libri, è quibus didicisti historiam mortis ejus, doceant te quoque resurrectionis ipsius gloriâ, omniumque prodigio-

Sancta Margarita confundit Tyrannum Olybrium veritate resurrectionis Jesu Christi.

digiorum magnificentiam, quæ reddiderunt mortem ipsius adorandam, Magna hæc est vobis confusio, quod nonnisi videritis ignominias, non percipientes splendorem gloriæ ejus, quæ prorsus absorbet illas; maneat ergo superstes vobis confusio; dum ego admiror, dum adoro, dum amo gloriam JESU CHRISTI, Dei mei, Salvatoris mei. Ipse solus possidet cor meum, pro ipso centies millies, si mihi essent, darem vitas.

Psal. 74.

Resurrectio
JESU CHRISTI
confirmavit
Apostolos.

Sanctus Augustinus exponens verba illa Psalmi septuagesimi quarti: *Ego confirmavi columnas ejus*; affirmat, hunc, qui loquitur esse JESUM CHRISTUM; & quærit, quænam sint hæc columnæ, quas confirmavit. Et respondet has esse Apostolos, quos confirmavit, ut essent columnæ fundamentales Ecclesiæ suæ; esse discipulos, esse primos Christianos, qui sustentare debebant fidem adhuc nascentem contra omnes mundi & inferni potestates, quæ subvertere ipsam nitebantur. Confirmavi has columnas, dicit JESUS CHRISTUS, convulseram illas paulisper morte meâ, & tormentis, quæ sustinueram in passione mea; sed meâ confirmavi illas resurrectione: ostendo illis, mortem non amplius esse metuendam, eoque superaverim illam: ostendi, me illos posse resuscitare, eoque resuscitare potuerim

memetipsum: ostendi, extrahere me posse omnia membra corporis mei mystici è tumbis suis, eoque quod extraxerim inde omnia membra corporis mei naturalis, quæ tradideram morti pro corpore meo mystico: sic confirmavi illos certitudine, quod mors non occidat corpora justorum, sed meliori illa collocet in statu, quod nonnisi commutet ipsorum infirmitatem in robur, ipsorum ignominiam in gloriam, ipsorumque dolores in gaudium & felicitatem.

Si infideles objiciant nobis infame supplicium JESU CHRISTI, contundamus illos, ostendendo ipsis gloriam triumphalis resurrectionis ejus. Si recenseant persecutiones & contemptus, quos toleravit; opponamus eis gloriam æternam, & honores summos, quibus coronatus est à Deo Patre suo. Si minitentur nobis, quod habere nos velint, sicut ipse habitus est, id est, inferre nobis mortem sævam & probrosam, ut nos convellant, nutare nos faciant, ponamus nobis ob oculos veritatem resurrectionis ejus, & certitudinem nostræ, ad nos confirmandum: *Ego confirmavi columnas ejus, resurrexi, ostendi mortem non esse metuendam.* Et quis concutere possit animum Christiani viventis in firma fide resurrectionis amabilis Redemptoris sui, sequi; consolantis certissimâ spe resurrectionis suæ propriæ? AR-

Augustinus
ubi supra.